Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 147 765 van 15 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 januari 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 maart 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. HALABI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 1 september 2014 in het huwelijk met een legaal in België verblijvende man.

1.2. Op 22 september 2014 dient verzoekster een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een derdelander met onbeperkt verblijfsrecht, op grond van artikelen 10 en 12*bis* van de wet wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.3. Op 28 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op 16 februari 2015 in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

*"Verzoekster kan zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, § 1, lid 1, 4 ° van de wet van 15/12/1980 op de toegang het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen gewijzigd bij wet van 08.07.2011**.** De vervoegde vreemdeling bewijst onvoldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 Art 10 VW. om in zijn eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien, **teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen.** Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. De te vervoegen vreemdeling beschikt niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen; in casu, sedert **16.10.2013** is **de echtgenoot van betrokkene, de heer Benahmed Mohammed tewerkgesteld door het OCMW van Menen en oefent hij de functie uit van Huishoudhulp in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW- wetgeving.** De duur van deze tewerkstelling is echter gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om (opnieuw) ten laste van de openbare overheden te vallen. Dit betekent dat deze vorm van tewerkstelling niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980**. Op datum van 28.01.2015 nam onze dienst contact op met de personeelsdienst van het OCMW van Menen die bevestigde dat tewerkstelling nog steeds lopende is.** De verblijfsaanvraag wordt bijgevolg geweigerd op basis van de aard van de inkomsten, het gezin kan niet aantonen niet ten laste te zijn van de openbare overheden.*

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. **Betrokkene is heden zwanger wat gestaafd wordt dor een medisch attest met als uitgerekende bevallingsdatum 01.04.2015. Indien betrokkene zich medisch ongeschikt acht om terug te keren naar Algerije (Franse verblijfstitel verstreken sedert 23.09.2014) staat het haar vrij een verlenging van het bevel het grondgebied te verlaten aan te vragen ,dewelke echter geen verblijfsrechterlijke voordelen heeft.***

Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikelen 10 en 12*bis* van de vreemdelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

« *EN CE QUEla partie adverse refuse de considérer les revenus de l'époux de la requérante comme étant des revenus stables et réguliers au motif que son contrat de travail serait temporaire par essence ;*

ALORS QU' en refusant de tenir compte des revenus dont bénéficie l'époux de la requérante, la partie adverse adopte une interprétation erronée et, partant, illégale des nouveaux articles 10 et 12bis de la loi du 15 décembre 1980 et porte également atteinte aux droits à la vie privée et familiale de la requérante, tels que consacrés par l'article 8 CEDH ;
ALORS QUEl'époux de la requérante a produit la preuve qu'il perçoit une rémunération mensuelle nette de près de 1350 euros depuis le 16 octobre 2013 ;
Que le nouvel article 10 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que :
« § 1er. Sous réserve des dispositions des articles 9 et 12, sont de plein droit admis à séjourner plus de trois mois dans le Royaume :
4° les membres de la famille suivants d'un étranger admis ou autorisé, depuis au moins douze mois, à séjourner dans le Royaume pour une durée illimitée, ou autorisé, depuis au moins douze mois, à s'y établir. Ce délai de douze mois est supprimé si le lien conjugal ou le partenariat enregistré préexistait à

l'arrivée de l'étranger rejoint dans le Royaume ou s'ils ont un enfant mineur commun, ou s'il s'agit de membres de la famille d'un étranger reconnu réfugié ou bénéficiaire de la protection subsidiaire :
-son conjoint étranger ou l'étranger avec lequel il est lié par un partenariat enregistré considéré comme équivalent à un mariage en Belgique, qui vient vivre avec lui, à la condition que les deux personnes concernées soient âgées de plus de vingt et un ans. Cet âge minimum est toutefois ramené à dix-huit ans lorsque le lien conjugal ou ce partenariat enregistré, selon le cas, est préexistant à l'arrivée de l'étranger rejoint dans le Royaume;
2. Les étrangers visés au § 1er, alinéa 1er, 2° et 3°, doivent apporter la preuve qu'ils disposent de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers pour subvenir à leurs propres besoins et ne pas devenir une charge pour les pouvoirs publics.
Les étrangers visés au § 1er, alinéa 1er, 4° à 6°, doivent apporter la preuve que l'étranger rejoint dispose d'un logement suffisant pour pouvoir recevoir le ou les membres de sa famille qui demandent à le rejoindre et qui répond aux conditions posées à un immeuble qui est donné en location à titre de résidence principale, comme prévu à l'article 2 du Livre III, Titre VIII, Chapitre II, Section 2, du Code civil, ainsi que d'une assurance maladie couvrant les risques en Belgique pour lui-même et les membres de sa famille. Le Roi fixe, par arrêté royal délibéré en Conseil des Ministres, la manière dont l'étranger prouve que l'immeuble répond aux conditions posées.
L'étranger visé au § 1er, alinéa 1er, 4° et 5°, doit en outre apporter la preuve que l'étranger rejoint dispose de moyens de subsistance stables, réguliers et suffisants tels que prévus au § 5 pour subvenir à ses propres besoins et à ceux des membres de sa famille et pour éviter qu'ils ne deviennent une charge pour les pouvoirs publics. Cette condition n'est pas applicable si l'étranger ne se fait rejoindre que par les membres de sa famille visés au § 1er, alinéa 1er, 4°, tirets 2 et 3.(…)
§ 5. Les moyens de subsistance stables et suffisants visés au § 2, alinéa 3, doivent être au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, § 1er, 3° de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale.
L'évaluation de ces moyens de subsistance :
1° tient compte de leur nature et de leur régularité;
2° ne tient pas compte des moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires, à savoir le revenu d'intégration et le supplément d'allocations familiales, ni de l'aide sociale financière et des allocations familiales;
3° ne tient pas compte des allocations d'attente ni de l'allocation de transition et tient uniquement compte de l'allocation de chômage pour autant que le conjoint ou le partenaire concerné puisse prouver qu'il cherche activement du travail. »
Que, de même, l'article 12bis de cette loi prévoit que :L'étranger qui déclare se trouver dans un des cas visés à l'article 10 doit introduire sa demande auprès du représentant diplomatique ou consulaire belge compétent pour le lieu de sa résidence ou de son séjour à l'étranger. Il peut toutefois introduire sa demande auprès de l'administration communale de la localité où il séjourne dans les cas suivants :
(…)
2° s'il est autorisé au séjour pour trois mois au maximum et, si la loi le requiert, qu'il dispose d'un visa valable en vue de conclure un mariage ou un partenariat en Belgique, si ce mariage ou partenariat a effectivement été conclu avant la fin de cette autorisation et s'il présente toutes les preuves visées au § 2 avant la fin de cette autorisation;
(…)
La décision relative à l'admission au séjour est prise et notifiée dans les plus brefs délais et au plus tard dans les six mois suivant la date du dépôt de la demande définie à l'alinéa 2. La décision est prise en tenant compte de l'ensemble des éléments du dossier. Si la condition relative aux moyens de subsistance stables et réguliers visés à l'article 10, § 5, n'est pas remplie, le ministre ou son délégué doit déterminer, en fonction des besoins propres de l'étranger rejoint et des membres de sa famille, les moyens d'existence nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. Le ministre ou son délégué peut, à cette fin, se faire communiquer par l'étranger tous les documents et renseignements utiles pour déterminer ce montant.
Dans des cas exceptionnels liés à la complexité de l'examen de la demande ainsi que dans le cadre d'une enquête concernant un mariage visé à l'article 146bis du Code civil ou les conditions du partenariat visé à l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 5°, le ministre ou son délégué peut, à deux reprises, prolonger ce délai par période de trois mois, par une décision motivée, portée à la connaissance du demandeur.A l'expiration du délai de six mois suivant la date du dépôt de la demande, éventuellement prolongé conformément à l'alinéa 4, si aucune décision n'a été prise, l'admission au séjour doit être reconnue.»
Concernant la procédure applicable à ce type de demande, l'article 12bis précité prévoit expressément que : « § 3. Dans les cas visés au § 1er, alinéa 2, 1° et 2°, lorsque l'étranger visé au § 1er se présente à l'administration communale du lieu de sa résidence et déclare se trouver dans un des cas prévus à

l'article 10,il est, au vu des documents requis pour son entrée et son séjour et à la condition que toutes les preuves visées au § 2, alinéa 1er, soient produites, mis en possession d'une attestation de réception de la demande. L'administration communale informe le ministre ou son délégué de la demande et lui transmet sans délai copie de celle-ci. Lorsque le ministre ou son délégué estime que la demande n'est pas manifestement non fondée, ou, lorsque dans un délai de cinq mois suivant la délivrance de l'attestation de réception visée à l'alinéa 1er, aucune décision n'est portée à la connaissance de l'administration communale, la 4
demande est déclarée recevable. L'étranger est inscrit au registre des étrangers et mis en possession d'un document attestant qu'il est inscrit au registre des étrangers. En cas de décision favorable du ministre ou de son délégué sur l'admission au séjour ou si, dans un délai de six mois suivant la délivrance de l'attestation de réception visée à l'alinéa 1er, aucune décision n'est portée à la connaissance de l'administration communale, l'étranger est admis à séjourner. »
Qu'à cet égard, la partie adverse ne semble nullement remettre en cause le caractère suffisant de ses ressources, mais uniquement leur caractère stable et régulier ;
Qu'ainsi, la requérante a démontré que les revenus de son époux sont suffisamment élevés – ceux-ci s'élevant à 1350 euros nets/mois- pour permettre d'éviter, d'une part que la requérante ou son époux ne deviennent une charge déraisonnable pour la collectivité et, d'autre part, ne vivent en dessous du seuil de pauvreté ;
Que l'intention du législateur en adoptant la loi du 8 juillet 2011 et prévoyant particulièrement cette condition de « revenus réguliers, stables et suffisants » était également d'éviter que les bénéficiaires du regroupement familial ne deviennent une charge déraisonnable pour la collectivité et/ou ne vivent dans des conditions non conformes à la dignité humaine;
Que seule cette interprétation est conforme à la Directive 90/364/CEE du Conseil du 28 juin 1990 relative au droit de séjour, laquelle a pour but d'éviter que les personnes bénéficiant du droit au regroupement familial ne devienne une charge déraisonnable pour l'Etat d'accueil ;
Qu'il ressort en effet de l'article 1er de cette Directive que : « Les États membres accordent le droit de séjour aux ressortissants des États membres qui ne bénéficient pas de ce droit en vertu d'autres dispositions du droit communautaire, ainsi qu'aux membres de leur famille tels qu'ils sont définis au paragraphe 2, à condition qu'ils disposent, pour eux-mêmes et pour les membres de leur famille, d'une assurance-maladie couvrant l'ensemble des risques dans l'État membre d'accueil et de ressources suffisantes pour éviter qu'ils ne deviennent, pendant leur séjour, une charge pour l'assistance sociale de l'État membre d'accueil.
Les ressources visées au premier alinéa sont suffisantes lorsqu'elles sont supérieures au niveau de ressources en deçà duquel une assistance sociale peut être accordée par l'État membre d'accueil à ses ressortissants, compte tenu de la situation personnelle du demandeur et, le cas échéant, de celle des personnes admises en application du paragraphe 2.
Lorsque le deuxième alinéa ne peut s'appliquer, les ressources du demandeur sont considérées comme suffisantes lorsqu'elles sont supérieures au niveau de la pension minimale de sécurité sociale versée par l'État membre d'accueil.
2. Ont le droit de s'installer dans un autre État membre avec le titulaire du droit de séjour, quelle que soit leur nationalité:
a) son conjoint et leurs descendants à charge; »
Qu'en l'espèce, la requérante a démontré que son époux perçoit une rémunération de son travail auprès du même employeur depuis le moins d'octobre 2013 et cotise pour ses soins de santé, de sorte qu'il ne peut être considéré comme constituant une charge déraisonnable pour l'Etat belge ;
Qu'en considérant qu'une rémunération de 1350 euros obtenue dans le cadre d'un emploi auprès d'un même employeur depuis près d'un an et demi ne constitue pas des ressources stables et régulières, la partie adverse ajoute une condition non prévue par la loi et, partant, illégale ;
Que, de même, en prenant la décision attaquée sans avoir pris soin de déterminer, au préalable en fonction des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et de membres de sa famille les moyens de subsistance nécessaires pour permettre de subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics, la partie adverse a pris la décision en méconnaissance de l'article 42 de la loi du 15 décembre 1980, de sorte que cette décision est illégale ;
Que la partie adverse se fonde sur le fait que le contrat de travail en article 60 soit par essence temporaire pour justifier sa décision de refus de séjour ;
Que la partie requérante sait à cet égard pertinemment bien que le contrat de travail de l'époux de la requérante se termine au mois d'avril 2015, ce dernier en ayant produit une copie au dossier et ce type de contrat s'étalant sur une durée de 18 mois ;
Que la partie adverse ignore cependant si l'époux de la requérante bénéfice de la possibilité de conclure un nouveau contrat de travail au-delà de cette date, soit auprès du même employeur, soit auprès d'un autre employeur ;

Que si l'engagement de l'époux de la requérante dans le cadre d'un nouveau contrat de travail étant encore prématuré au moment de l'adoption de la décision litigieuse en janvier 2015, rien n'exclut cependant que celui-ci puisse signer un contrat de travail à durée indéterminée au terme de son contrat actuel ;
Qu'en outre, ayant travaillé suffisamment de temps pour ouvrir un droit aux allocations de chômage, l'époux de la requérante pourrait rentrer dans les conditions légales de preuve de revenus réguliers, stables et suffisants en prouvant des recherches actives d'emploi ;
Qu'il convient, enfin, de se référer aux enseignements de la jurisprudence de la CJCE dans l'arrêt CHAKROUNc/ Pays –Bas ;
Ainsi, dans l'arrêt CHAKROUN, la Cour de Justice a estimé que : « Il importe de rappeler que l'article 4, paragraphe 1, de la directive impose aux États membres des obligations positives précises, auxquelles correspondent des droits subjectifs clairement définis, puisqu'il leur impose, dans les hypothèses déterminées par la directive, d'autoriser le regroupement familial de certains membres de la famille du regroupant sans pouvoir exercer leur marge d'appréciation (arrêt du 27 juin 2006, Parlement/Conseil, C-540/03, Rec. p. I-5769, point 60).
Cette disposition réserve cependant le respect des conditions visées notamment au chapitre IV de la directive. L'article 7, paragraphe 1, initio et sous c), de cette directive fait partie de ces conditions et permet aux États membres d'exiger la preuve que le regroupant dispose de ressources stables, régulières et suffisantes pour subvenir à ses propres 6
besoins et à ceux des membres de sa famille sans recourir au système d'aide sociale de l'État membre concerné. La même disposition précise que les États membres évaluent ces ressources par rapport à leur nature et à leur régularité et peuvent tenir compte du niveau des rémunérations et des pensions minimales nationales ainsi que du nombre de membres que compte la famille.
`
L'autorisation du regroupement familial étant la règle générale, la faculté prévue à l'article 7, paragraphe 1, initio et sous c), de la directive doit être interprétée de manière stricte. Par ailleurs, la marge de manoeuvre reconnue aux États membres ne doit pas être utilisée par ceux-ci d'une manière qui porterait atteinte à l'objectif de la directive, qui est de favoriser le regroupement familial, et à l'effet utile de celle-ci.
À cet égard, il résulte du deuxième considérant de la directive que les mesures concernant le regroupement familial devraient être adoptées en conformité avec l'obligation de protection de la famille et de respect de la vie familiale qui est consacrée dans de nombreux instruments du droit international. En effet, la directive respecte les droits fondamentaux et observe les principes qui sont reconnus notamment par l'article 8 de la CEDH et par la charte. Il s'ensuit que les dispositions de la directive, et notamment l'article 7, paragraphe 1, initio et sous c), de celle-ci, doivent être interprétées à la lumière des droits fondamentaux et, plus particulièrement, du droit au respect de la vie familiale consacré tant par la CEDH que par la charte. Il convient d'ajouter que, selon l'article 6, paragraphe 1, premier alinéa, TUE, l'Union européenne reconnaît les droits, les libertés et les principes énoncés dans la charte, telle qu'adaptée à Strasbourg le 12 décembre 2007 (JO C 303, p. 1), laquelle a la même valeur juridique que les traités.
Ainsi que l'a souligné la requérante au principal lors de l'audience, la notion de «système d'aide sociale de l'État membre» est une notion autonome du droit de l'Union qui ne saurait être définie par référence à des notions de droit national. Au regard, notamment, des différences existant entre les États membres en ce qui concerne la gestion de l'aide sociale, cette notion doit être comprise comme faisant référence à une aide sociale octroyée par les autorités publiques, que ce soit au niveau national, régional ou local.
La première phrase de l'article 7, paragraphe 1, initio et sous c), de la directive oppose, d'un côté, la notion de «ressources stables, régulières et suffisantes pour subvenir à ses besoins» et, de l'autre, celle d'«aide sociale». Il ressort de cette opposition que la notion d'«aide sociale» figurant dans la directive vise une aide, octroyée par les autorités publiques, que ce soit au niveau national, régional ou local, à laquelle a recours un individu, en l'occurrence le regroupant, qui ne dispose pas de ressources stables, régulières et suffisantes pour faire face à ses besoins ainsi qu'à ceux de sa famille et qui, de ce fait, risque de devenir, pendant son séjour, une charge pour l'aide sociale de l'État membre d'accueil (voir, par analogie, arrêt du 11 décembre 2007, Eind, C-291/05, Rec. p. I-10719, point 29).
L'article 7, paragraphe 1, initio et sous c), deuxième phrase, de la directive permet aux États membres de tenir compte, lors de l'évaluation des ressources du regroupant, du niveau des rémunérations et des pensions minimales nationales. Ainsi qu'il a été exposé au point 43 du présent arrêt, cette faculté doit être exercée en évitant de porter atteinte à l'objectif de la directive, qui est de favoriser le regroupement familial, et à l'effet utile de celle-ci.
Dès lors que l'ampleur des besoins peut être très variable selon les individus, cette autorisation doit par ailleurs être interprétée en ce sens que les États membres peuvent indiquer une certaine somme comme montant de référence, mais non en ce sens qu'ils pourraient imposer un montant de revenu

minimal au-dessous duquel tout regroupement familial serait refusé, et ce indépendamment d'un examen concret de la situation de chaque demandeur. Cette interprétation est confortée par l'article 17 de la directive qui impose une individualisation de l'examen des demandes de regroupement.

Utiliser comme montant de référence un niveau de revenu équivalent à 120 % du revenu minimum d'un travailleur âgé de 23 ans, montant au-delà duquel tout recours à une aide spéciale serait en principe exclu, n'apparaît pas répondre à l'objectif consistant à déterminer si un individu dispose de ressources régulières pour faire face à ses besoins. En effet, la notion d'«aide sociale» figurant à l'article 7, paragraphe 1, sous c), de la directive doit être interprétée comme visant l'aide qui supplée à un manque de ressources stables, régulières et suffisantes et non comme l'aide qui permettrait de faire face à des besoins extraordinaires ou imprévus.
En outre, le chiffre de 120 %, utilisé pour fixer le montant imposé par le Vb 2000, n'est qu'un chiffre moyen, déterminé lorsque sont établies des statistiques relatives à l'aide spéciale octroyée par les communes des Pays-Bas et aux critères de revenus pris en considération par ces communes. Ainsi qu'il a été exposé lors de l'audience, certaines communes utilisent comme montant de référence un revenu d'un montant inférieur à celui correspondant à 120 % du revenu minimum, ce qui contredit la thèse selon laquelle un revenu correspondant à 120 % du revenu minimum serait indispensable. (…)
Eu égard à ces éléments, il y a lieu de répondre à la première question posée que la phrase «recourir au système d'aide sociale» figurant à l'article 7, paragraphe 1, initio et sous c), de la directive doit être interprétée en ce sensqu'elle ne permet pas à un État membre d'adopter une réglementation relative au regroupement familial refusant celui-ci à un regroupant qui a prouvé qu'il dispose de ressources stables, régulières et suffisantes lui permettant de subvenir à ses propres besoins et à ceux des membres de sa famille, mais qui, eu égard au niveau de ses revenus, pourra néanmoins faire appel à une assistance spéciale en cas de dépenses particulières et individuellement déterminées nécessaires à sa subsistance, à des remises d'impôt accordées par des collectivités locales en fonction des revenus ou à des mesures de soutien aux revenus dans le cadre de la politique minimale («minimabeleid») communale. »
Qu'en tout état de cause, la partie adverse- qui dispose d'un délai légal de six mois, prorogeable à deux reprises de trois mois conformément aux dispositions précitées, a statué sur cette demande avant l'échéance du délai de six mois, lequel arrivait à terme le 22 mars prochain, soit quelques semaines avant la fin du contrat de travail de l'époux de la requérante ;
Qu'il aurait été conforme au devoir de diligence d'attendre à tout le moins l'échéance de ce délai afin de permettre à la requérante et à son époux de démontrer que celle-ci rentrait dans les conditions d'octroi d'un titre de séjour en évaluant la possibilité, dans le chef de son époux, de trouver un nouvel emploi stable;
Qu'en l'espèce, la partie adverse n'a pas procédé à un examen individuel de la situation de la requérante et de son époux et tire en outre des conclusions hâtives du caractère « non stable » des ressources de l'époux de la requérante a alors que ce dernier travaille depuis près d'un an et demi mois pour le même employeur, et qu'il pourrait se prévaloir d'une possibilité d'engagement au terme de son contrat, en avril 2015 ;
Qu'eu égard à la spécificité du contrat de travail conclu par l'époux de la requérante, il appartenait à la partie adverse d'octroyer à tout le moins à cette dernière le délai légal autorisé afin de lui permettre de produire les preuves de l'évolution de la situation financière de son époux, quitte à prolonger ce délai à une ou deux reprises comme la législation le lui permet en tenant compte des particularités de leur situation socioéconomique;
Que ce délai de six mois a en effet été prévu par le législateur, non seulement pour permettre à la partie adverse de statuer dans un délai raisonnable, mais doit également permettre aux 8
demandeurs de porter à la connaissance de l'administration tout élément susceptible d'influencer sa décision ;
Qu'en s'abstenant de le faire et en adoptant une décision plus d'un mois avant la première échéance légale dont elle disposait, la partie adverse a manqué aux règles substantielles de la procédure, de sorte que la décision attaquée a été prise en méconnaissance des articles 10 et 12bis de la loi du 15 décembre 1980.
Qu'à la lumière de ce qui précède, il y a lieu d'annuler la décision incriminée ; »

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"*Ter ondersteuning van het enig middel houdt de verzoekende partij voor dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met de inkomsten van de echtgenoot van de verzoekende partij.*
In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoont dat de tewerkstelling van de echtgenote van

verzoekende partij in toepassing van artikel 60 §7 van de OCMW-wetgeving, voldoet aan de vereisten van 'toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen' om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen, voorwaarde die uitdrukkelijk gesteld wordt in artikel 10 §2 van de Vreemdelingenwet.
Dit artikel 10 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "de vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje".
Terwijl §5 van voormeld artikel 10 als volgt luidt:
"§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :
1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;
2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;
3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.".
De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in casu vastgesteld dat:
"Verzoekster kan zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, § 1, lid 1, 4° van de wet van 15/12/1980 op de toegang, het verblijf. de vestiging en verwijdering van vreemdelingen gewijzigd bij wet van 08.07.2011. De vervoegde vreemdeling bewijst onvoldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, Art 10 om in zijn eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. De te vervoegen vreemdeling beschikt niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen; in casu, sedert 16.10.2013 is de echtgenoot van betrokkene, de heer B.M. tewerkgesteld door het OCMW van Menen en oefent hij de functie uit van huishoudhulp in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW- wetgeving. De duur van deze tewerkstelling is echter gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om (opnieuw) ten laste van de openbare overheden te vallen. Dit betekent dat deze vorm van tewerkstelling niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980. Op datum van 28.01.2015 nam onze dienst contact op met de personeelsdienst van het OCMW van Menen die bevestigde dat deze tewerkstelling nog steeds lopende is. De verblijfsaanvraag wordt bijgevolg geweigerd op basis van de aard van de inkomsten, het gezin kan niet aantonen niet ten laste te zijn van de openbare overheden. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf; de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Betrokkene is heden zwanger wat gestaafd wordt door een medisch attest met als uitgerekende bevallingsdatum 01.04.2015. Indien betrokkene zich medisch ongeschikt acht om terug te keren naar Algerije (Franse verblijfstitel verstreken sedert 23.09.2014) staat het haar vrij een verlenging van het bevel het grondgebied te verlaten aan te vragen ,dewelke echter geen verblijfsrechtelijke voordelen heeft. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht." (onderlijning en vetschrift toegevoegd)
Verzoekende partij erkent in haar verzoekschrift dat deze vorm van tewerkstelling tijdelijk is, maar houdt voor dat 'er wel degelijk voldoende garantie is dat de bestaansmiddelen regelmatig zullen blijven'. Immers zal de echtgenote nog actief naar werk zoeken, en sowieso stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kunnen genieten in de vorm van een werkloosheidsuitkering.
Deze hypothetische beschouwingen volstaan geenszins, en kunnen geen afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.
Verweerder verwijst naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:
4/9
"De Raad merkt in dit verband evenwel op dat in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk is voorzien dat bij de beoordeling van de vraag of er stabiele en toereikende bestaansmiddelen voorliggen

rekening dient te worden gehouden met "hun aard en regelmatigheid". Op grond van deze bepaling is het verweerder aldus wel degelijk toegestaan om rekening te houden met enerzijds de aard van de bestaansmiddelen, in casu inkomsten die worden verkregen uit een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, en anderzijds met de regelmatigheid van de inkomsten, in casu de vaststelling dat inkomsten op grond van artikel 60, § 7 van de Vreemdelingenwet slechts tijdelijk zijn omdat deze tewerkstelling ten laatste stopt wanneer voldoende rechten zijn opgebouwd om te genieten van een werkloosheidsuitkering. De verzoekende partij geeft bovendien zelf ook aan dat rekening dient te worden gehouden met alle elementen die eigen zijn aan de concrete zaak die voorligt.
Wat de aard van de inkomsten betreft, wijst verweerder er aldus op dat een inkomen betreft uit tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet. Deze bepaling luidt:
"Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.
De periode van tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.
[…]"
De Raad merkt op dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) onder de vorm van sociale tewerkstelling betreft waarvan het doel er in bestaat om iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidsstelsel. Het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij de inkomsten gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)).
De Raad stelt verder ook vast dat verweerder in de bestreden beslissing op correcte wijze aangeeft dat, wat de regelmatigheid van de inkomsten betreft, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet slechts tijdelijk is. Zoals blijkt uit artikel 60, § 7 van de OCMW-wet mag de tewerkstelling in geen geval langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.
Op grond van hetgeen voorafgaat, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing oordeelt dat op grond van een inkomen van de partner van verzoekende partij uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet niet op voldoende wijze blijkt dat de vervoegde vreemdeling (nog) beschikt over de vereiste stabiele en regelmatige inkomsten om het gezin te onderhouden en te voorkomen dat het gezin ten laste valt van de openbare overheden. Het betoog van verzoekende partij waarbij zij ingaat op de redenen waarom haar partner een tewerkstelling startte in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet kunnen hieraan geen afbreuk doen" (R.v.V. nr. 98 785 van 14 maart 2013)
En ook:
"Verzoekers betwisten de beoordeling van verweerder dat de bestaansmiddelen van het te vervoegen gezinslid verkregen op basis van een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet geen stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen vormen. Zij betogen dat het bedrag van de bestaansmiddelen van het gezinslid in België dat voortkomt uit deze tewerkstelling voldoende hoog is in het licht van artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet. Zij stellen dat aldus inkomsten voorlagen uit arbeid waaruit wel degelijk bestaansmiddelen blijken in de zin van artikel 10, § 2, derde lid en § 5 van de Vreemdelingenwet die voorkomen dat de gezinsleden ten laste van de openbare overheden zullen vallen en dat de inspanningen van dit gezinslid om op korte termijn een betere, vaste tewerkstelling te bekomen niet kunnen worden genegeerd. Zij zijn van mening dat onvoldoende rekening werd gehouden met de individuele situatie.
De Raad merkt in dit verband evenwel op dat in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk is voorzien dat bij de beoordeling van de vraag of er stabiele en toereikende bestaansmiddelen voorliggen rekening dient te worden gehouden met "hun aard en regelmatigheid". Op grond van deze bepaling is het verweerder aldus wel degelijk toegestaan om rekening te houden met enerzijds de aard van de bestaansmiddelen, in casu inkomsten die worden verkregen uit een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, en anderzijds met de regelmatigheid van de inkomsten, in casu het gegeven dat inkomsten op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet slechts tijdelijk zijn omdat deze tewerkstelling ten laatste stopt wanneer voldoende rechten zijn opgebouwd om te genieten van een werkloosheidsuitkering. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers doen uitschijnen, blijkt geenszins dat

verweerder de betreffende inkomsten niet heeft aanvaard omdat het te vervoegen gezinslid met deze tewerkstelling enkel het ontvangen van sociale uitkeringen zou beogen.
Wat de aard van de inkomsten betreft, stelde verweerder vast dat het inkomsten betroffen uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet. Deze bepaling luidt:
"Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.
De periode van tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.
[…]"
De Raad merkt op dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) onder de vorm van sociale tewerkstelling betreft waarvan het doel erin bestaat om iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidsstelsel. Het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die slechts tijdelijk kunnen worden genoten en die niet worden meegeteld bij de inkomsten gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)). Verzoekers hun betoog dat deze inkomsten niet vallen onder artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.
Betreffende verzoekers hun betoog dat een tewerkstelling op basis van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet ook tot doel heeft werkervaring te laten opdoen en niet zomaar kan worden verondersteld dat het te vervoegen gezinslid zal terugvallen op "sociale bijstand", merkt de Raad nog op dat – naast het gegeven dat het te vervoegen gezinslid na voormelde tewerkstelling niet zal terugvallen op sociale bijstand, situatie waarin het zich reeds bevindt, doch wel op de sociale zekerheid – de vraag of het familielid na afloop van de betreffende tewerkstelling in het normale arbeidscircuit zal terecht kunnen een hypothetisch gegeven betreft. Tevens merkt de Raad op dat, gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, slechts rekening kan worden gehouden met een werkloosheidsuitkering voor zover het te vervoegen gezinslid kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. De vraag of het te vervoegen gezinslid, op het ogenblik dat hij gerechtigd zal zijn op een werkloosheidsuitkering, actief werk zoekt, is eveneens in hoge mate hypothetisch (in dezelfde zin: RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)).
Het kan dan ook geenszins als foutief of kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder in de bestreden beslissingen oordeelt dat op grond van een inkomen uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet niet op voldoende wijze blijkt dat het te vervoegen gezinslid beschikt over de vereiste stabiele en regelmatige inkomsten in de zin van artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet om het gezin te onderhouden en te voorkomen dat het gezin ten laste valt van de openbare overheden." (R.v.V. nr. 118 470 van 06.02.2014, http://www.rvv-cce.be/)
En ook:
"Een tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7, eerste lid van de wet van 8 juli 1976 dient evenwel te worden beschouwd als een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) waarvan het doel er in bestaat om iemand die er niet in slaagt actief te worden op de normale arbeidsmarkt, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Uit de bepalingen van de wet van 8 juli 1976 blijkt immers dat de betrokken arbeidsplaatsen uitsluitend bestemd zijn voor personen die niet op de reguliere arbeidsmarkt terecht kunnen bij gebrek aan de juiste diploma's, werkattitude en werkervaring. Deze sociale tewerkstelling is bedoeld voor personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of om hun werkervaring en arbeidsgeschiktheid te behouden of te bevorderen. De sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven. Het staat dan ook vast dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 een vorm van sociale steun is die, zoals verweerder aangaf, gelimiteerd is in de tijd.
Verweerder kon derhalve oordelen dat verzoekers vader niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet.
Verzoeker betoogt dat verweerder in de bestreden beslissing heeft aangegeven dat om te voldoen aan de in artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde de persoon die vervoegd wordt dient te beschikken over een inkomen dat 120% van het leefloon bedraagt en stelt dat deze vereiste strijdig is met artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG. Hij toont evenwel niet aan dat hij enig belang heeft bij deze kritiek, nu niet blijkt dat zijn vader over enig ander inkomen beschikt dan datgene dat hij

via een sociale tewerkstelling en dus door "een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand" verwerft." (R.v.V. nr. 109 827 van 16.09.2013, http://www.rvv-cce.be/)
En ook:
"Hieruit blijkt dat tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7 van de OCMW-wet in wezen een vorm van maatschappelijke dienstverlening is waarbij het OCMW een baan bezorgt aan iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, met als doel deze terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Het OCMW is altijd de juridische werkgever. Het centrum kan de persoon in zijn eigen diensten tewerkstellen of ter beschikking stellen van een derde werkgever.
Aldus dient te worden vastgesteld dat dergelijke tewerkstelling volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie niet als reële en daadwerkelijke arbeid met economische waarde kan worden beschouwd, waardoor de verzoekende partij in casu ook niet als werknemer kan worden beschouwd. De verwerende partij kon derhalve terecht beslissen dat de verzoekende partij omwille van de aard van haar tewerkstelling het verblijfsrecht als werknemer niet kan behouden ." (R.v.V. nr. 115 226 van 06.12.2013, http://www.rvv-cce.be/)
Tenslotte verwijst de verwerende partij naar een Franstalig arrest nr. 229.571 d.d. 16.12.2014 van de Raad van State :
"Considérant, sur les deux branches réunies, que l'arrêt attaqué considère que la décision administrative contient un motif «reposant sur l'inexistence de ressources suffisantes dans le chef de la personne rejointe»; que cette considération se déduit elle-même de la constatation préalable (considérant 3.1., alinéa 5) que, selon le juge de l'excès de pouvoir, les ressources de la mère du requérant sont exclues de l'évaluation des moyens de subsistance au sens de l'article 40ter, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, parce que «l'article 60 § 7, de la loi du 8 juillet 1976 organique des centres publics d'action sociale recouvre bien une forme d'aide sociale attribuée par le CPAS» et que «la partie défenderesse a pu considérer à bon droit dans la décision attaquée qu' 'une telle activité n'est pas génératrice de moyens de subsistances (sic) stables et réguliers (...)'»; qu'à défaut de revêtir les caractéristiques de stabilité et de régularité requises, les ressources de la mère du requérant sont donc inexistantes et, partant, nécessairement insuffisantes, au regard de l'article 40ter, alinéa 2, précité, de la loi, pour prévenir que l'enfant étranger du Belge ne devienne une charge pour les pouvoirs publics; qu'en conséquence, le juge de l'excès de pouvoir ne viole pas, dans l'extrait de l'arrêt critiqué, la foi due à la décision administrative initialement querellée; que le second moyen manque en fait. »
« (…)
Bij gebrek aan het concreet voldoen aan de vereiste van het criterium van de stabiele en regelmatige inkomsten, zijn de bestaansmiddelen van de moeder van de verzoekende partij aldus onbestaande, en dus noodzakelijkerwijs onvoldoende, in de zin van artikel 40 ter, alinea 2, voornoemd, van de wet, om te voorkomen dat het kind van de Belgische onderdaan niet ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel ; dat de rechter in vreemdelingenzaken bijgevolg, in het bestreden arrest, de bewijskracht van de administratieve aangevochten beslissing niet schendt ; dat het tweede middel feitelijke grondslag mist."
(vrije vertaling)
Waar verzoekende partij voorhoudt dat het inkomen op grond van deze tewerkstelling hoger is dan het wettelijk minimum en aldus voldaan zou zijn aan de voorwaarde van artikel 10 §5, 1e lid, zodat de motivering van de bestreden beslissing niet adequaat zou zijn, gaat zij manifest voorbij aan de duidelijk motieven van de bestreden beslissing dat deze inkomsten niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 10 §5 van de Vreemdelingenwet.
Immers, "het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die slechts tijdelijk kunnen worden genoten en die niet worden meegeteld bij de inkomsten gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c))".
Terwijl, zoals ook bevestigd wordt in voormelde rechtspraak, de bewering dat de echtgenoot nadien een werkloosheidsuitkering zal ontvangen en actief naar werk zal zoeken, louter hypothetisch is., aangezien het vaststaat dat hij al sedert 16.10.2013 is tewerkgesteld in het kader van artikel 60 §7 OCMW-wet.
De verweerder laat voorts gelden dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op het arrest Chakroun van het Hof van Justitie dd. 04.03.2010. In dit arrest oordeelde het Hof dat lidstaten van de Europese Unie wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar geen minimuminkomen mogen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan. Het Hof oordeelde dat verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.
Dienaangaande laat de verweerder gelden dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een absolute minimumnorm heeft gehanteerd (met name 120% van het leefloon), zonder rekening te houden met de specifieke elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.
De gemachtigde van de Staatssecretaris besliste terecht dat verzoekende partij geen bewijs heeft geleverd van stabiele en regelmatige inkomsten van haar partner, die volstaan om een effectieve

tenlasteneming van verzoekende partij te verzekeren. In het arrest Chakroun verbiedt het Hof van Justitie geenszins dat een dergelijk bewijs wordt geëist door de gemachtigde van de Staatssecretaris.
Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.
Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.
Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert een onderzoek naar de toepasselijke wetsbepalingen, deze zijn *in casu*:

Artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:
"De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje. "

Artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:
"De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.
Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:
1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;
2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;
3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Uit deze bepalingen volgt dat verzoekster in het kader van haar verblijfsaanvraag moet aantonen dat de persoon die zij vervoegt, *in casu* haar echtgenoot, voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste. In het bijzonder dient de referentiepersoon aan te tonen dat hij beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Conform artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet zal de gemachtigde hierbij rekening houden met de aard en regelmatigheid van die bestaansmiddelen.

2.4. Het determinerend motief van de bestreden beslissing is dat de te vervoegen vreemdeling, *in casu* de echtgenoot van verzoekster, onvoldoende bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Verzoekster merkt terecht op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het voldoende karakter van de bestaansmiddelen in vraag wordt gesteld, maar wel de stabiliteit en regelmatigheid ervan.
Verzoekster is het met deze beoordeling niet eens en stelt « *Qu'en l'espèce, la partie adverse n'a pas procédé à un examen individuel de la situation de la requérante et de son époux et tire en outre des conclusions hâtives du caractère « non stable » des ressources de l'époux de la requérante a alors que ce dernier travaille depuis près d'un an et demi mois pour le même employeur »* en « *Qu'en outre, ayant travaillé suffisamment de temps pour ouvrir un droit aux allocations de chômage, l'époux de la requérante pourrait rentrer dans les conditions légales de preuve de revenus réguliers, stables et suffisants en prouvant des recherches actives d'emploi ; »*

2.5. De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C‑397/01–C‑403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I‑3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Kücükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voorzover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

2.6. De Raad wijst erop dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort Richtlijn 2003/86/EG). Met betrekking tot de bestaansmiddelen stelt de Richtlijn 2003/86/EG in artikel 7, 1, c als volgt:

"1. Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:
(…)
c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden."

Overeenkomstig artikel 7, lid 1, onder c), kunnen de lidstaten bijgevolg verzoeken om bewijs dat de gezinshereniger beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat.

In de zaak *Chakroun* (HvJ 4 maart 2010, C-578/08, § 43) oordeelde het HvJ: "*aangezien gezinshereniging de algemene regel is, dient de bevoegdheid in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn strikt te worden uitgelegd. Bovendien mogen de lidstaten hun handelingsvrijheid niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, namelijk de bevordering van gezinshereniging, en aan het nuttig effect ervan (eveneens HvJ 6 december 2012, O. en S., C-356/11 en C-357/11, § 74)*".
Het Hof van Justitie bepaalde ook dat deze bevoegdheid moet worden uitgeoefend tegen de achtergrond van artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3 van het Handvest, op grond waarvan de lidstaten de verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken met het belang van het kind en de bevordering van het gezinsleven in gedachten (HvJ 6 december 2012, *O. en S*., C-356/11 en C-357/11, § 82).

Volgens de richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging van de Europese Commissie van 3 april 2014 (COM (2014) 210 definitief) moeten de stabiliteit en regelmatigheid van de inkomsten worden beoordeeld op basis van een prognose dat de inkomsten redelijkerwijs beschikbaar zijn voor de vreemdeling die vervoegd wordt, zodat hijzelf en zijn gezinsleden geen beroep hoeven te doen op het stelsel voor sociale bijstand. Voor dit doel kan de indiener het bewijs leveren dat een bepaalde hoeveelheid inkomsten beschikbaar is en naar verwachting met regelmaat beschikbaar zal blijven. Over het algemeen moet volgens deze richtsnoeren een permanent arbeidscontract daarom worden beschouwd als voldoende bewijs. Tegelijk spoort de

Commissie de lidstaten aan "*om rekening te houden met de situatie op de arbeidsmarkt, aangezien permanente arbeidscontracten wellicht steeds minder gebruikelijk worden, zeker aan het begin van een arbeidsrelatie. Als een indiener bewijs van een ander type arbeidscontract verstrekt, bijvoorbeeld een tijdelijk contract dat kan worden verlengd, worden de lidstaten aangespoord het verzoek niet automatisch vanwege de aard van het contract af te wijzen. In dergelijke gevallen is een beoordeling van alle relevante omstandigheden van een specifiek geval noodzakelijk*."

Wat de aard van de inkomsten betreft, stellen de richtsnoeren dat deze kunnen voortkomen uit loondienst of betalingen op grond van rechten die zijn opgebouwd door eerdere bijdragen van de gezinshereniger of een gezinslid.

Uit het een en ander volgt dat artikel 10, § 2, derde lid en § 5 van de Vreemdelingenwet aldus zo moeten worden uitgelegd dat de begrippen "stabiel", "toereikend" en "regelmatig" de voorlegging van een tijdelijke arbeidsovereenkomst niet *a priori* uitsluiten; noch uitsluiten dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. De stabiliteit en regelmatigheid van de bestaansmiddelen moeten worden beoordeeld op basis van alle relevante omstandigheden van een specifiek geval en op basis van een prognose dat de inkomsten redelijkerwijs beschikbaar zijn voor de vreemdeling die vervoegd wordt, zodat hijzelf en zijn gezinsleden geen beroep hoeven te doen op het stelsel voor sociale bijstand.

2.7. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van de bestaansmiddelenvereiste een arbeidsovereenkomst van haar echtgenoot heeft voorgelegd met een geldigheidsduur van 18 maanden, afgesloten in het kader van artikel 60 van de OCMW-wetgeving. Uit de arbeidsovereenkomst blijkt dat de echtgenoot van verzoekster een maandelijks loon van 1350 euro verdient.
Verzoekster wijst er verder op dat de arbeidsovereenkomst van rechtswege een einde neemt wanneer haar echtgenoot zijn rechten binnen de sociale zekerheid kan openen. Dit vindt inderdaad steun in artikel 60, § 7, eerste en tweede lid van de OCMW-wet waaruit blijkt:
"*Wanneer een persoon het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden. De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen*."

2.8. De Raad stelt samen de verzoekster vast dat een arbeidsovereenkomst werd voorgelegd met een geldigheidsduur van 18 maanden en dat deze arbeidsovereenkomst nog steeds gold op het moment van de bestreden beslissing.
Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde enkel aandacht heeft besteed aan het tijdelijke karakter van de voorgelegde arbeidsovereenkomst zonder rekening te houden met het feit dat de arbeidsovereenkomst een duur kent van 18 maanden.

2.9. Voorts stelt de gemachtigde dat de arbeidsovereenkomst "*De duur van deze tewerkstelling is echter gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om (opnieuw) ten laste van de openbare overheden te vallen."*

Verzoekster merkt terecht op dat haar echtgenoot na beëindiging van de arbeidsovereenkomst, recht heeft op werkloosheidsuitkeringen. De gemachtigde stelt in die zin in de bestreden beslissing dat de referentiepersoon recht zal hebben op "*sociale uitkeringen*" die hij nader bestempelt als "*het voordeel" "om (opnieuw) ten laste van de openbare overheden te vallen*".

De Raad wijst er op dat werkloosheiduitkeringen deel uitmaken van het sociaal zekerheidsstelsel, als inkomensvervangende uitkeringen gelden en gestoeld zijn op het solidariteitsprincipe door middel van sociale bijdragen op arbeidsinkomsten (door werkgever en werknemer). Het betreffen dus betalingen op grond van rechten die zijn opgebouwd door eerdere bijdragen van de betrokkene.

Sociale zekerheidsrechten moeten worden onderscheiden van sociale bijstand. Het begrip *"sociale bijstand"* dient volgens het Hof van Justitie (zie HvJ 4 maart 2010, zaak C-578/08, *Chakroun*, pt. 45-46;

zie naar analogie HvJ 11 december 2007, zaak C-291/05, *Eind*, ro. 29; HvJ 19 september 2013, zaak C-140/12, *Brey*, pt. 61; HvJ 11 november 2014, zaak C-333/13, *Dano*, pt. 63) te worden begrepen als een autonoom begrip van het Unierecht. Dit begrip verwijst naar alle van overheidswege ingevoerde bijstandsstelsels, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon die niet beschikt over inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen. Het Hof van Justitie in haar rechtspraak heeft bevestigd dat het beroep doen op een werkloosheidsuitkering geen beroep doen is op het sociale bijstandsstelsel van een EU gastland. (zie naar analogie HvJ 4 juni 2009, gevoegde zaken C-22/08 en C-23/08, *Vatsouras en Koupatantze*, pt. 45).

Bij beëindiging van de *in casu* voorgelegde arbeidsovereenkomst, zal de referentiepersoon terugvallen op inkomsten uit een werkloosheidsuitkering, die een klassieke sociale zekerheidsuitkering is en waartoe hij deels zelf heeft bijgedragen.

Het blijkt uit artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet dat werkloosheidsuitkeringen niet *a priori* worden uitgesloten als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hieruit kan worden afgeleid dat ook nadien de inkomsten naar verwachting met regelmaat beschikbaar zullen zijn.

De verwerende partij wijst erop dat conform artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, een werkloosheidsuitkering enkel als bestaansmiddel in aanmerking kan worden genomen voor zover de referentiepersoon actief naar werk zoekt. Volgens verwerende partij is de stelling dat de referentiepersoon actief werk zal zoeken, in hoge mate hypothetisch. De Raad merkt op dat uit artikel 10 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de vreemdeling, die is tewerkgesteld in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet, moet aantonen dat hij of zij actief naar werk zoekt. Deze wettelijke voorwaarde moet immers enkel worden vervuld door de vreemdeling die effectief werkloos is, wat niet het geval was op het moment van de bestreden beslissing, waar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de referentiepersoon op datum van de bestreden beslissing nog tewerkgesteld was. Uit het gegeven dat de referentiepersoon ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing reeds een aanzienlijke tijd werkte in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet, zoals de verwerende partij zelf aangeeft, blijkt ook reeds een zekere integratie- en werkbereidheid. Bovendien heeft een artikel 60-tewerkstelling tot doel een persoon (her) in te schakelen op de arbeidsmarkt.

2.10. De verwerende partij verwijst in haar nota naar rechtspraak van de Raad en Raad van State die stelt dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening onder de vorm van sociale tewerkstelling betreft waarvan het doel bestaat om iemand terug in te schakelen in het sociaal zekerheidsstelsel en in het arbeidsproces; en dat de verkregen inkomsten dus middelen betreffen die worden verkregen uit het sociale bijstandsstelsel. De verwerende partij meent dat de bestaansmiddelen omwille van de aard van de tewerkstelling niet kunnen worden weerhouden.

Vooreerst merkt de Raad op dat dit betoog van de verwerende partij neerkomt op een *a posteriori* motivering die niet terug te vinden is in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier. Uit de bestreden beslissing blijkt enkel dat de gemachtigde de voorgelegde bestaansmiddelen niet in aanmerking nam omwille van de tijdelijke aard van de tewerkstelling en het feit dat deze tewerkstelling bij beëindiging aanleiding geeft tot het genieten van sociale uitkeringen. Verder dient de Raad op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde hebben.

Vervolgens wijst de Raad erop dat volgens de bovenvermelde richtsnoeren van de Commissie bestaansmiddelen, dit zijn inkomsten, kunnen voortkomen uit loondienst of betalingen op grond van rechten die zijn opgebouwd door eerdere bijdragen van de gezinshereniger of een gezinslid.

De Raad stelt vast dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van gesubsidieerde tewerkstelling is. Het feit dat deze tewerkstelling is gesubsidieerd neemt niet weg dat er sprake kan zijn van een effectieve tewerkstelling op basis van een arbeidsovereenkomst. Een sociale tewerkstelling sluit niet uit dat er *in casu* een reële en daadwerkelijke arbeid in loondienst wordt geleverd (zie naar analogie HvJ 26 november 1998, zaak C-1/97, *Birden*, pt. 25-32).

Daarbij moet worden geduid dat voor de vaststelling of iemand als werknemer kan worden beschouwd de omstandigheid dat de productiviteit van de betrokkene gering is, de herkomst van de middelen waaruit het loon wordt betaald (bv. in het kader van een door de overheid gesubsidieerde arbeid - *quod in casu*), de *sui generis* aard van de rechtsbetrekking die de werknemer en de werkgever verbindt en het beperkte bedrag van de verloning, geen relevante elementen zijn (zie naar analogie HvJ 4 juni 2009, gevoegde zaken C-22/08 en C-23/08, Vatsouras en Koupatantze, pt. 27; HvJ 26 november 1998, zaak C-1/97, Birden, pt. 25-32; HvJ 7 september 2004, zaak C-456/05, Trojani, pt. 16: "*Bovendien kan het feit dat de arbeidsverhouding naar nationaal recht een rechtskarakter sui generis heeft, evenmin overigens als de meer of minder grote productiviteit van de betrokkene of de herkomst van de middelen waaruit het loon wordt betaald dan wel de geringe hoogte van dit loon, gevolgen hebben voor de hoedanigheid van werknemer in de zin van het gemeenschapsrecht (zie arresten van 23 maart 1982, Levin, 53/81, Jurispr. blz. 1035, punt 16; 31 mei 1989, Bettray, 344/87, Jurispr. blz. 1621, punten 15 en 16, en 19 november 2002, Kurz, C‑188/00, Jurispr. blz. I‑10691, punt 32)*)".

De Raad stelt vast dat verwerende partij niet betwist dat de referentiepersoon, dit is de echtgenoot van verzoekster, gedurende een bepaalde tijd voor een ander en onder diens gezag, *in casu* het OCMW van Menen, prestaties levert als huishoudhulp en als tegenprestatie een verloning ontvangt. De wezenlijke elementen van iedere arbeidsverhouding in loondienst zijn derhalve in dit geval aanwezig, namelijk de ondergeschiktheidsrelatie en de betaling van een beloning.
Het feit dat de referentiepersoon voor zijn arbeidsprestaties wordt betaald uit openbare middelen, doet geen afbreuk aan het vaststaand gegeven dat zijn inkomsten voortvloeien uit een loonsverhouding.
Verder moet worden geduid dat op een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet sociale zekerheidsbijdragen worden betaald, wat wordt bevestigd door de loonfiches die verzoekster in het kader van haar verblijfsaanvraag heeft voorgelegd en die zich in het administratief dossier bevinden.

In het licht hiervan kan de Raad de verwerende partij niet bijtreden waar zij stelt dat de tewerkstelling van de referentiepersoon in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet moet worden aanzien als sociale bijstand. Evenmin kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat de bestaansmiddelen omwille van de aard van de tewerkstelling waaruit zij voortvloeien, niet kunnen worden weerhouden.

2.11. Gelet op wat hierboven werd besproken, besluit de Raad dat de gemachtigde door louter te wijzen op de tijdelijke aard van de tewerkstelling van de referentiepersoon en het feit dat deze tewerkstelling bij beëindiging aanleiding geeft tot het genieten van sociale uitkeringen, in gebreke is gebleven om alle feitelijke én juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat niet kan worden vastgesteld of de gemachtigde met kennis van zaken heeft beslist dat de referentiepersoon niet op voldoende wijze zou aangetoond hebben te beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen. Verzoekster kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat geen rekening werd gehouden met de individuele situatie van haar en haar echtgenoot en dat er overhaaste conclusies werden getrokken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond.

Het andersluidend oordeel van de verwerende partij in haar nota daaromtrent kan geen afbreuk doen aan de gedane vaststelling. Waar de verwerende partij in haar nota aangeeft dat niet is gegarandeerd dat verzoekster in de nabije toekomst niet ten laste zal vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, merkt de Raad op dat zij de mogelijkheid heeft om conform artikelen 11 en 13 van de Vreemdelingenwet het verblijf van verzoeker te beëindigen indien niet langer aan de verblijfsvoorwaarden is voldaan.

Het middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 januari 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. I. VERLOOY,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
I. VERLOOY	M. MAES